02/08/2021

Αύγουστος: Ο μήνας της Παναγίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καρπενησίου

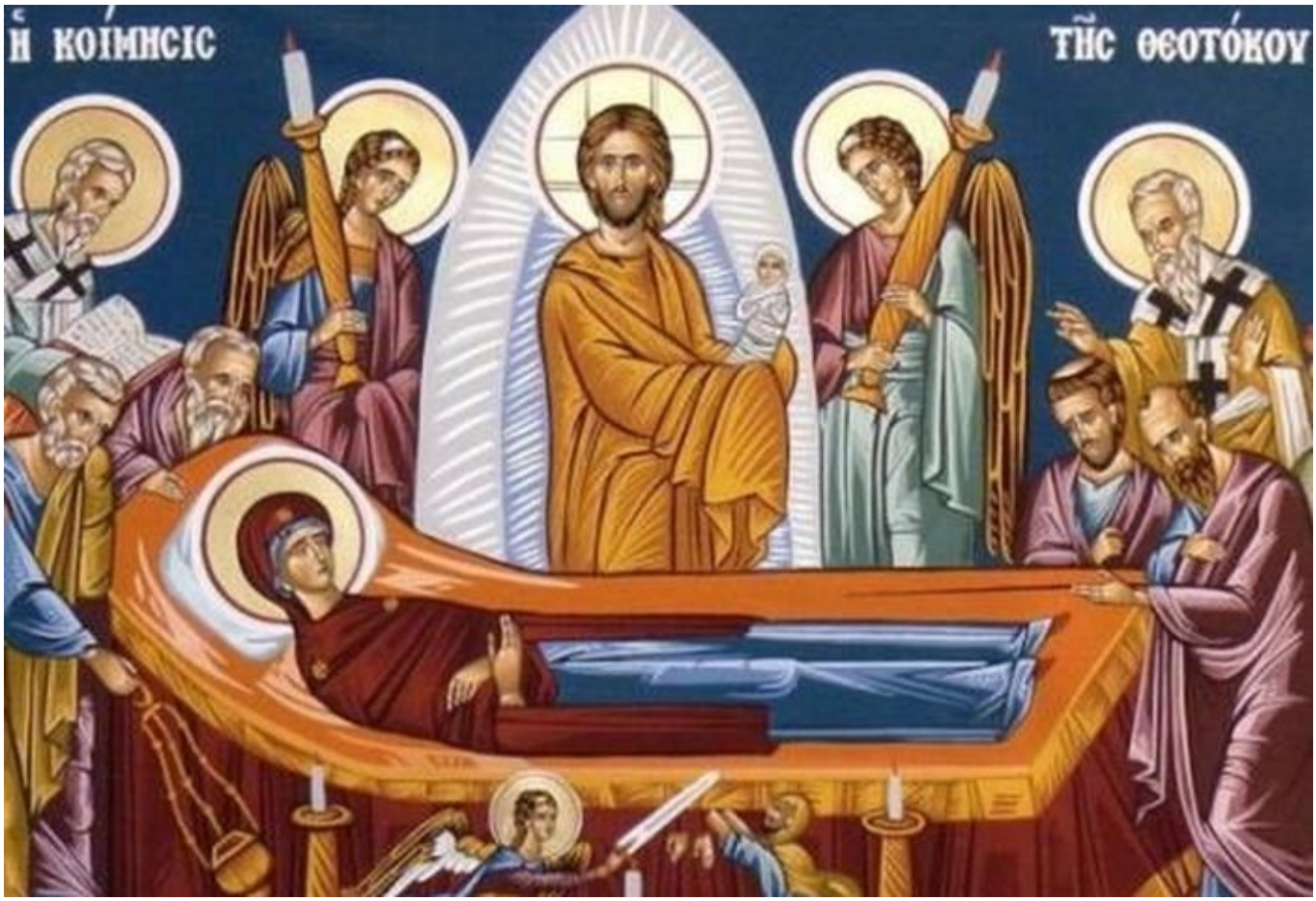

Ο Αύγουστος είναι για μας τους Ορθοδόξους ο μήνας της Παναγίας. Η μεγάλη γιορτή της Κοιμήσεώς της δεσπόζει καταμεσής του, και οι Παρακλήσεις προς τη Χάρη της, που αρχίζουν από την πρώτη κιόλας μέρα του και συνεχίζονται ως την προπαραμονή της γιορτής, καθώς και η «απόδοσή» της στις εικοσιτρείς (23), τα «εννιάμερα της Παναγίας» -όπως συνηθίσαμε να τα λέμε- αγιάζουν όλο το μήνα. Παράλληλα, η γιορτή της Καταθέσεως της Αγίας Ζώνης της Θεοτόκου στις τριανταμία (31), τον επισφραγίζει. Έτσι, ολόκληρο τον Αύγουστο, η παρουσία της Μεγάλης Μάνας του Χριστού και των Χριστιανών γλυκαίνει τις ψυχές μας!

Γιορτάζοντας τη Κοίμηση της Θεοτόκου, ουσιαστικά γιορτάζουμε τη νίκη της ζωής ενάντια στο θάνατο. Δεν γιορτάζουμε τον θάνατο της Παναγίας, αλλά την αγία Κοίμηση της και τη Μετάστασή της στους ουρανούς! Ο τάφος της Παναγίας είναι κενός. Άδειος! Το θεοδόχο σώμα της, το Σώμα που έκλεισε μέσα του το πυρ της Θεότητας χωρίς να καταφλεγεί, δεν ήταν δυνατόν ν’ ακολουθήσει το δρόμο της φθοράς! Κατ’ αυτό τον τρόπο, το πανάγιο σώμα της Θεοτόκου, πνευματικά αλλαγμένο και αθάνατο, μετατέθηκε από τη χωματένια αγκαλιά της γης, στην άκτιστη και ζωοδόχο αγκάλη του Τριαδικού Θεού.

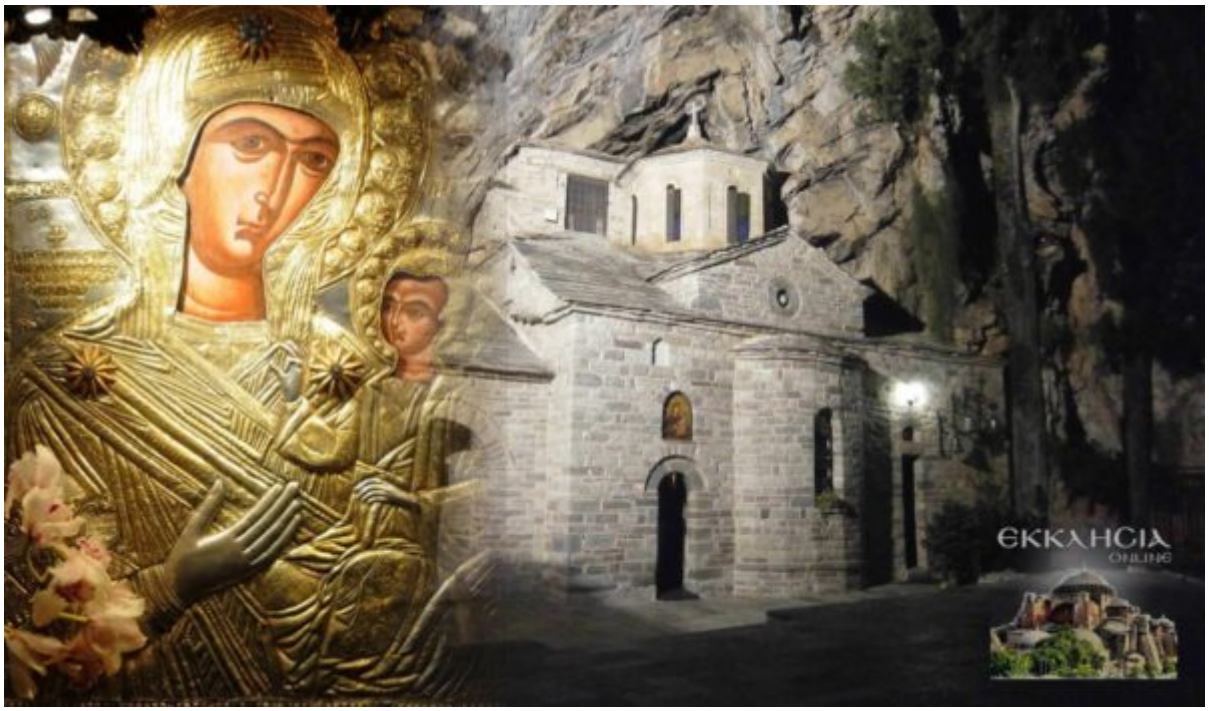

Έτσι, η γιορτή του Δεκαπενταύγουστου έχει πολλά από το χαρακτήρα του Πάσχα: Πέρασμα από τη φθορά στην αφθαρσία, από τη γη στον ουρανό, από το θάνατο στη ζωή την αιώνια! Έχει επίσης αρκετά κι απ' τη γιορτή της Αναλήψεως, γιατί, όπως λέει ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος, «Με την Ανάληψη και τη Μετάσταση μπήκαν στον Παράδεισο σωματικά ο καινούργιος Αδάμ και η καινούργια Εύα, ο Ιησούς Χριστός και η Παρθένος Μαρία»! Με αυτά τα δεδομένα, η 15η Αυγούστου είναι ημέρα χαράς και αγαλλίασης. «Θυμήρης, ου πενθήρης η παρούσα πανήγυρις», όπως λέει ο Άγιος Ανδρέας, Αρχιεπίσκοπος Κρήτης. Ευφρόσυνη είναι τούτη η γιορτή και όχι πένθιμη! Καθώς κι ό Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς υπογραμμίζει, «Ο θάνατος της Παναγίας είναι ζωηφόρος, με το να μεταφέρει σε ουράνια κι αθάνατη ζωή και η επέτειος του είναι γιορτή χαρμόσυνη και πανηγύρι για όλο τον κόσμο».

Έτσι, έχει πολύ δίκιο ο χριστώνυμος λαός της Ελλάδας να ονομάζει το Δεκαπενταύγουστο «Πάσχα του καλοκαιριού» και να πανηγυρίζει χαρούμενα σε πόλεις και σε χωριά, όπου η ευσέβειά του έστησε «στης Πανάγιας τη Χάρη, προσκυνητάρια κι εκκλησιές και λαύρες κι εξωκκλήσια», όπως θα έλεγε ο ποιητής. Νιώθουμε στη γιορτή της Αειπάρθενης πιο γλυκό το χάδι από το χρυσοφτέρουγο χέρι Της στις ψυχές μας! Πιο ζεστή την ανάσα της στοργής Της! Πιο τρυφερό το μητρικό φιλί Της! Πιο παραμυθητική την παρουσία Της! Οι πικρές ώρες μας παρηγορούνται! Η μοναξιά μας ξεπερνιέται! Γλυκαίνονται τα χείλη μας! Ο δρόμος μας φωτίζεται! Γεμίζει νόημα η ζωή μας!... Ακούμε το ολόγλυκο τροπάρι της: «Εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας, εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες, Θεοτόκε...» και τα μάτια μας υγραίνονται! Προσκυνούμε το άγιο εικόνισμά Της και ριγούμε!

Της ανάβουμε κερί και λειώνουν οι πάγοι της καρδίας μας! Της ψιθυρίζουμε λόγια προσευχής και νιώθουμε στα βάθη της ύπαρξής μας πως ναι, ετούτη η σταυροχεριασμένη απάνω στο ζωαρχικό της νεκροκρέβατο, η Αρχοντοδέσποινα που γλυκοσωπαίνει, η Μάνα του Θεού η Μεγαλόχαρη, ακούει τη φωνή της δεήσεώς μας με ευμένεια, και κινούνται τα σπλάγχνα Της σε έλεος, σε σκέπη, σε βοήθεια, σε μεσιτεία ολόθερμη προς τον φιλάνθρωπο Θεό! Για μας τους τσακισμένους απ’ την αμαρτία! Τους ανάξιους! Τους ανεμοδαρμένους και καραβοτσακισμένους μέσα στη θύελλα του δίψυχου και διπλοπρόσωπου κόσμου! Για μας τους ξένους! Τους ανέλπιδους! Τους διψασμένους για κατανόηση κι αγάπη αληθινή!..

Πρόφτασε, Μάνα ακοίμητη, στης Κοίμησης σου τη γιορτή, κι επάκουσε Γοργοεπήκοε, παρηγόρησε Παρηγορήτισσα, ελέησε Ελεούσα, γιάτρεψε Γιάτρισσα, λύσε τους πόνους Πονολύτρα, λευτέρωσέ μας απ’ τα πάθη μας Ελευθερώτρια,

φανέρωσε τη δόξα Σου Φανερωμένη, σε δρόμο οδήγησε μας σωτηρίας, ω Οδηγήτρια!...